

הרצאה 202 – Psychic Interaction of Negativity - יחסי גומלין של הנפש עם שליליות

ברכות לכל אחד מידידי כאן. עוצמת האהבה וכוחה של האמת יתגלו בכם עוד ועוד ככל שתצמחו בנתיב זה.

קודם כל הייתי רוצה לומר לכם שרובכם למדתם להיות מודעים ואף להודות בדי הרבה שליליות. בשלב זה קשה אפילו לקלוט את משמעותה הרבה של התקדמות זו. קיים הבדל עצום בין שאתם מודעים להתכוונותכם השלילית או שאתם מגששים בעיוורון, עושים "אקטינג אאוט", וכתוצאה מכך סובלים מסוג של בלבול שכואב יותר מכאב פיזי. התועלת ממודעות חדשה זו היא רבה עבורכם, כמו גם עבור אחרים. בהרצאה זו אני רוצה להראות לכם מה משמעות האינטראקציה הנפשית הלא מודעת ביניכם לבין אחרים במונחים של אובדן אהבה ושל כאב רגשי הנובע מאשמה אודותיו דיברתי בהרצאה הקודמת.

כשאתם מודעים אך במעורפל לשליליות שלכם, חשים בקושי בכאב שהוא מסב לאחרים, אתם כלואים במאבק הטלת אשמה, הצדקה עצמית, חוסר אונים, דחייה עצמית וספק עצמי. אינכם יכולים שלא להזביק אחרים, עם הקונפליקטים הלא מודעים שלהם, לתוך השליליות שלכם. אתם קושרים אותם למאבק זהה לזה שזה עתה תיארתי.

רבים מכם כבר מכירים בכך שעל ידי הכחשת השליליות שלכם אתם מביאים על עצמכם אשמה כפולה. קודם כל ישנה תחושת אשמה בשל הגישה השלילית, לכך נקרא "האשמה הראשונית". אחר כך באה האשמה על הכחשת השליליות, שאותה ניתן לכנות "האשמה המשנית". אילו הייתה הודאה באשמה הראשונה וקבלה אמיתית של תוצאותיה, האשמה הייתה חדלה. אולם האשמה "המשנית", היא זו שכבדה כרחיים על הנפש. זהו עול שמכלה המון אנרגיית חיים חיונית. הכחשה תמיד מצביעה על פעולות מזיקות, מבפנים או מבחוץ, כלפי אחרים, ולכן ניתן בהחלט לקרוא לזה חטא. אתם מענישים אחרים בגלל רגשותיכם שלכם, בגלל הכוונות השליליות שלכם, היעדר אהבה, אי אמת, זדון ותובענות בלתי מוצדקת.

אם אתם מודעים למשל, לכך שאינכם רוצים לאהוב ואינכם מעמידים פנים אחרות, זו אחריותכם. אם אתם מכירים בכך שאתם משלמים מחיר כבד על קיום ללא אהבה, ואתם מקבלים זאת כפי שהוא, אז לפחות אינכם גוררים אחרים לתך האשמה שלכם על אי יכולתכם לאהוב. כמוכן שתהיו בודדים, אך עשיתם את בחירתכם, אתם יודעים זאת ואתם משלמים את המחיר על כך. אמת היא שאתם מונעים בכך את יכולת אהבתכם המופלאה מהעולם, ומבחינה זו נכשלתם.

אך כאשר אתם מאשימים אחרים בהיעדר אהבתכם, אפילו שאתם משתמשים במגבלות אמיתיות שלהם כתירוץ, כשאתם מענישים אותם על תוצאת גישתכם הלא אוהבת, ואתם תופרים להם תיקים כדי להצדיק את הימנעותכם שלכם, אזי אתם באמת חוטאים, ידידי.

תהליך זה הוא נפוץ מאד, אך גם כה נסתר/סובטילי שרק אנשים שיש להם מידה לא מבוטלת של מודעות עצמית יכולים להתחיל לזהותו תוך עצמם, וכך גם באחרים. זו גישה בסיסית. היא מתקיימת בשינויים קלים ובדרגות שונות של אינטנסיביות. הסירוב לאהוב, כאשר הוא מוכחש, מופיע לעיתים קרובות בגישה הבא: איני רוצה לתת לך דבר - - ולא משנה מי הוא אותו "לך" - - אך אני תובע שאתה תיתן לי הכול. אם לא תיתן, אעניש אותך. גישה זו היא אופיינית. ככל שהיא חבויה יותר

ומובעת בפחות מודעות, כך היא תהיה יותר מזיקה מתחת לפני השטח, לעצמי ולאחרים. זה תמיד יותר קל באופן יחסי להכחיש, לעשות רציונליזציה, לעוות, להחביא, או להשתמש בחצאי אמיתות כדי להצדיק גישה כזו.

לאחרונה כמה מידידי נעשו מודעים לגישה זו ויכלו להודות בה לא רק בפני עצמם אלא גם בפני חבריהם. כאשר זה קורה, זרימה בריאה, זרימת אוויר נקי וצה של אמת הנפש היא מיידית. זו תוצאת שחרור עצמכם מ"האשמה המשנית". ככל שאתם חושפים כל פרט נוסף בפער בין תובענותכם, בין כוונתכם שלא לתת, לבין העונש שאתם קוצבים כשתביעותיכם אינן נענות, כך אתם יכולים לנקות את עצמכם מאשמה. ככל שאתם רואים יותר בברור את חוסר השוויון המגוחך בין מה שאתם תובעים בהשוואה למה שאתם נותנים, את ההבדל בין עמידתכם על האופן בו יתייחסו אליכם, מול האופן בו אתם מתייחסים לאחרים, ועל איך אתם בוחרים להעניש - - תמיד באופן שלא תיתפסו, שלא יראו בכם אחראיים - - כך תשחררו עצמכם מהר יותר ממשא שגורם לכם לדיכאון, חרדה, דאגה, חוסר אונים, לעתים מחלה גופנית וגם תסכול חומרי.

אחת הדרכים הנפוצות להעניש אחרים על כך שאינם מגיבים באהבה על אי הנתינה שלכם, הוא לגרום להם להרגיש אשמים; להעמיד את הדברים כך שהם יוצאים האשמים באומללותכם. אתם אף משכנעים בכך את עצמכם באופן די מוצלח על ידי שאתם בוחרים לראות אך ורק את התוצאה של סרבנותכם ואי נתינתם הזדונית או הפחדנית. אתם בוחרים להתעלם מכך שאחרים אינם יכולים להגיב באופן שהייתם רוצים שעה שנפשכם עדיין ספוגה בגישה השלילית, מסרבת הנתינה לחיים.

השליליות שלכם אומרת "אתכחש לאמת ואאשים אתכם על שאינכם נותנים לי הכול ואינכם מאפשרים לי לחמוק עם דרישותי החד צדדיות. ואם תעזו להגיב לכך אעניש אתכם על ידי כך שאשנא אתכם ואאשים אתכם עוד יותר". אלו מכם שנמצאים בתחילת דרכם או שהם מושקעים חזק מאד בדימוי העצמי האידיאלי שלהם, עד שאינם מותירים מקום לאמת זו, יחשבו תחילה שאין זה אפשרי שהם מטפחים גישה שכזו. המדד הטוב ביותר להעריך אם ובאיזו מידה הדבר אכן קיים בכם הוא להיוועץ במיינד שלכם וברגשותיכם. אם אתם חשים בנוח עם אחרים, ללא מתח, אם אתם מרחיבים את חייכם בתחושות שמחה; אם אתם מתייחסים לקשיים הצצים מדי פעם כאל אבני דרך בעלות משמעות, אזי כבר התגברתם במידה רבה על הגישה הרעלנית שתוארה. וודאי חוויתם זאת גם אתם (הוותיקים) ועסקתם בכך בכנות. מלכתחילה אף אחד איננו חופשי מזה לחלוטין. (אך) אם לא מצאתם את הגישה הזו בכם, עליכם לחזור דרך גאווותכם, דרך ההשקעה שהשקעתם בהעמדות הפנים שלכם, דרך פחדנותכם.

כשאתם מודים בהתכוונותכם השלילית אתם מבצעים את מעשה האהבה הבסיסי ביותר. כבדר ברגע שאתם מודים במה שאתם עושים אתם מבצעים אקט של אהבה, ידידי, בין שאתם יודעים זאת ובין שאינכם. אם לא תכירו בהתכוונותכם השלילית, יתכן שתתנו המון, אבל לעולם לא את הדבר האמיתי, את מה שנחשב ביותר. יתכן ותתנו דברים, כסף, מעשים טובים, אפילו רגישות והתחשבות, אך אלו מתנות ריקות מבלי ששחררתם את האחר לחופשי על ידי הודעה כנה בשליליות שלכם.

האשמה הנגרמת כתוצאה מדרישותיכם הבלתי מוצדקות, מהזדון שלכם, מעצירת אהבתכם, ומהאשמה המורכבת הנגרמת מהענשת אחרים על שום האומללות שלכם, חייבים לשחוק את כוחכם ואת הביטוי העצמי שלכם. זה ממש מחליש אתכם. איכה תוכלו, כל עוד אתם מתמידים בגישה זו, אי פעם להאמין בעצמכם, אי פעם להאמין בהדרכתם כאדם בן חורין. תוכלו לנסות דרכים מלאכותיות שונות להחזיר לתוכם בטחון עצמי, אך זה לעולם לא יעבוד אלא אם תתייצבו בפני באשמה המשנית, ותוותרו עליה

על ידי שתודו בה. אז אפשרי שתישארו - - אם כך תבחרו - - באשמה הראשונית - - האשמה של חוסר הרצון לאהוב, אך לפחות תיקחו עליה אחריות מלאה. אתם רואים ידידי, זה עולם של דואליות. כל כך הרבה בלבול שורר בעולם בגלל אלטרנטיבת ה - או/או, והנושא שאנו דנים בו מועד לבלבול שכזה. האנושות כושלת בתפיסה על פיה או האחד הוא אשם - - ולא חשוב כמה - - או שהאחר הוא האשם. או שאתה רע וטועה, או שהאחר הינו. הדבר יוצר מצב מעיק, שאיננו מאפשר להיות במצב של אמת. אם אתה טועה והאחר נקי מאשמה, אתה מרגיש שמהו אינו כשורה ושהוטלה לכיוונך אחריות לא הוגנת. ואם אתה הנך זה שלוקח על עצמך לבדך את מלוא האשמה, אתה מצפה שינדו אותך. הנחה זו היא משא בלתי נסבל; אין זו אמת ואין זה מאפשר בהירות. זה גורם לך להרגיש נחות ועוד יותר לא אהוב. אומללותך נדמית כעונש ראוי ולא כבחירה שאתה חופשי לשנות בכל רגע שתחליט. על ידי שלקחת על עצמך את מלוא האשמה אתה כאילו נותן רשות לאחרים להוציא לפועל בסתר את הכוונות השליליות שלהם.

לחילופין, קיים האופן ההפוך. אם אתם מרגישים צורך להיות לגמרי צודקים בהסבירכם את התנהגותכם, אתם שוב במצב מעיק ביותר: שוב אתם חשים שמהו אינו כשורה, אתם חשים שהשחרת האחר גם היא איננה תואמת את האמת. אם עליכם להגן על העמדת פנים זו, הנדמית כהכרחית על מנת לרחוץ בניקיון כפיכם, תיעשו חרדים, מפוחדים, מאוימים שהנה הגנותיכם עומדות בפני פריצה - - וכך אינכם יכולים להיות נינוחים, טבעיים, וקרובים אל הזולת. התקעותכם ב"חפותכם" מונעת אינטימיות. שוב, אינכם יכולים לחוש בטוב.

רוב בני האדם אינם מסוגלים עדיין לחוות כיצד העיוות והשליליות שלהם מתחברים לעיוות ולשליליות של האחרים. הם עדיין מעורבים מדיי במאבק הדואלי, בהגנה על אשליית הדימוי העצמי שלהם. וכך הם עיוורים למציאות הנפשית של יחסי גומלין קבועים בין העצמי והאחר. ה"או אני או האחר כולו רע" יוצר בלבול, אשמה, וספק עצמי.

נפש לנפש מתרחשת האינטראקציה הבאה: נאמר שאתם אומרים כלפי פנים: "אני אעניש אותך על שאינך מספק את דרישותיי שאינן יודעות שובעה. לא אוהב אותך ולא אתן לך דבר. אעניש אותך ואגרום לך לחוש אשם ואם תרצה משהו לא אתן לך אותו. אעניש אותך על ידי כך שאהפוך לקורבן, כך שלא תוכל לתפוס אותי או להאשים אותי." ונאמר שהאדם האחר אף הוא מתמודד בתוכו עם וויתור על אותה ההגנה. ההתנגדות שלו אומרת: "אסור לי לוותר, רוצים להכאיב לך, להפוך אותך לקורבן, לנצל אותך. אם תפתח את לבך לאהבה לא תקבל דבר מלבד דחייה, חוסר צדק ושנאה בתמורה. זה לא משתלם. עדיף לך להישאר סגור." שערו לעצמכם עד כמה הקורבנות העצמית שלכם מחזקת את ההתנגדות הבלתי רציונאלית של האחר להיפתח, להיות פגיע ולאהוב. החלק המפוזר בעצמי, הנוטה למהלך של הימנעות ושליליות "הגנתית" יירתע עוד יותר בכל פעם שיתקל בכוונה שלילית מסוג זו. הענשה כזו לעתים לובשת צורה של האשמות חמורות שמלעיזות לחלוטין את אופיו של האחר. יתכן שלעולם לא חשבתם על הדברים באופן הזה, הביטו מקרוב ותראו שזה בדיוק כך. ייתכן שאפילו תעשו שימוש ברגשות אמיתיים של אחרים כתירוץ להענישם על שאינם עומדים במילוי דרישותיכם ועל כך שלא הסכימו לעסקה שהצעתם בה, ברמה מסוימת, הם נותנים הכול ואתם נותנים מעט או לא כלום. ברמות אחרות זה יכול להיראות אחרת.

כך מחזקת האינטראקציה הלא מודעת בתחום זה, ומצדיקה, את המשוכנעות השליליות היא הגנה הכרחית. כשמביטים מזווית צרה זו, העמדה נראית צודקת. ולכן כאשר אתם ממשיכים לאחוז בעמדה שלילית אתם גם אחראים לאחרים. אחת האמיתות הפרדוקסליות של המציאות הרוחנית היא שאתם אחראים לעצמכם ובו זמנית אתם אחראים גם לאחרים, כל אחד בדרכו. ובאותו מטבע, ההתכוונות

השליטת של האחרים מכאיבה ומפריעה לכם, והם אחראים למה שהם גורמים לכם. אולם הם לא היו מצליחים בכך אם לא הייתם נאחזים בכזו עקשנות בשליטת שלכם. בפני כל אחד ניצבת הברירה להשתמש בכוונותיו הרעות של האחר כתירוץ להישאר באלו שלו, או לחפש דרך חדשה להגיב לחיים. אי לכך זה לחלוטין נכון שאתם אחראים באופן בלעדי לעצמכם, והאחר אחראי באופן בלעדי לעצמו, ושכולם אחראים לכולם.

מאחר ובסופו של דבר אין כל הפרדה בין העצמי לאחרים, שני הדברים הם נכונים. אתם הם האחרים והאחרים הם אתם. ההפרדה היא אשליה באותה המידה שמצב ה"או/או" הדואלי הוא אשליה. הכול אחד.

ולכן, כאשר אתם מסיימים עם התבנית הישנה של האשמת אחרים כדי להצדיק את חוסר הצדק שלכם ואת דרישותיכם הלא - אוהבות, לא רק שאתם משחררים את עצמכם מהקשר הכפול הנורא שתואר, אלא שאתם גם מסייעים בשחרור האחר. כמוכן אין זה נכון שאחרים יהיו תלויים בכם לצורך הזה, אלא שיטפלו בעצמם וימצאו את ישועתם שלהם. אתם יכולים לומר: "האחרים אינם צריכים לסמוך עליי שאתגבר על השליטי שבי ועל בעיותי כדי שהם יתגברו על אלה שלהם" ותהיו בו זמנית צודקים ולא צודקים. אתם צודקים בכך שזו אכן אחריות האחרים והם יכולים לבצע זאת ללא קשר אליכם, בתנאי שהם באמת רוצים בכך. המאמץ שלהם, השקעתם ומחויבותם לעצמם תקבע את התוצאה, ללא קשר למה שאחרים, כולל אתם עצמכם, תעשו. אך לא תהיו צודקים אם לא תראו שעל ידי מעשה האמת שתעשו, שהוא מעשה של אהבה, תסייעו לאחרים לצאת מהסיכוכים שלהם. כשאתם מבהירים מהו החלק השליטי שלכם, אתם מסירים הרבה בלבול וספק ומאפשרים לתמונה האמיתית, של היכן ועד כמה כל צד תורם למעורבות שלילית ואינטראקציה של הנפש, לעלות. יש לזה השפעה מאד משחררת.

ישנם שלבים בהתפתחות בני אנוש שבהם ישות רואה כבלתי אפשרי לצאת ממערך ההגנה השליטי שלה, ולהיפרד מהאמונה שהגנה זו הכרחית, אלא אם הצד האחר עמו מעורב האדם משחרר אותו על ידי שהוא מודה בהתכוונות השליטת שלו או שלה, בגישתו הרסנית, חוסר יושר ורוע לב. שוו בנפשכם כיצד תרגישו כשאתם קרוב אליכם שהכאיב לכם על ידי שהצביע על רגשי האשמה האמיתיים והמזויפים שלכם פתאום יאמר לכם: "אני מכיר בכך שאיני רוצה לתת לך אהבה. אני רוצה לתבוע ממך ואחר כך להאשים אותך, ולהעניש אותך כשלא תיעתר לחלוטין לתביעותיי. אך אינני מרשה לך להרגיש אשמה, כי למרות שאני רוצה להכאיב לך, אינני מעוניין להרגיש אשמה בגלל הכאב שלך". תארו לעצמכם כיצד זה היה מוציא אתכם לחופשי! כיצד הודאה כזו יכולה בבת אחת להסיר כל כך הרבה בלבולים! אין הרבה סיכוי שהייתם מגיבים למחווה כזו של אהבה בצדקנות ובלשחק את הצדיק תמים, זה שתמיד ידע כך הם הדברים, ועתה הוא מבוסס בדימוי הקורבן החף מפשע.

אם תודו בדרישותיכם הלא מוצדקות הדומות, בפחדנותכם להראות באמת את רגשותיכם ואת כוונתכם השליטת, זה אכן יכאיב לגאוותכם, אך באמת לא יזיק לשום דבר אחר. האחר שישמע זאת קיבל בו ברגע מתנת אהבה מכם, אף על פי שאולי עדיין אינכם מוכנים לאהוב בליבכם, ברגשותיכם, עם ישותכם הפנימית. אולם התחלתם לאהוב מעצם זה שהייתם כנים, שהייתם באמת.

על ידי ששחררתם אחרים מהאשמה הלא מוצדקת ששמתם עליהם כדי להסתיר את זו שלכם, אפשרתם להם להביט באשמה האמיתית שלהם ללא הרס עצמי וללא המאבק הפנימי המכאיב שבתוכו האשמות וההאשמות ההדדיות כולן בתסבוכת. שחרור והבהרה מובילים הרבה פעמים לפתרון

הבעיות העמוקות ביותר. זה כאילו האישיות נזקקה לאותה לאותו חסד "חיצוני", לאותה יד תומכת. שכן הטלת אשמה באחרים עושה את הגילוי העצמי שלהם לכמעט בלתי אפשרי; זה מרמז על כך שאם הם יודו באשמתם אתם צודקים בהאשימכם אותם שהם רעים ושהם האשמים באומללותכם. כך אנשים תפוסים זה בזה בהכחשה, השלכות של אשמה, מאבקי או ש.../ או ש... בלבול, ואינטראקציות שליליות. מישהו חייב להתחיל לשחרר את התפיסה ההדדית ולפתוח את הפלונטרים.

התכוונות שלילית היא הגנה. היא צומחת מהאמונה הטבועה בפנים שלא ניתן לתת אמון בעולם ושהדרך היחידה להגן על העצמי הוא על ידי כך שיהיה מרושע במידה שהעולם הוא מרושע, או - - רשע אף יותר. כשאתם מודים בכוונתכם הרעה, אתם מסייעים לאחרים להתחיל לבטוח בהגינות העולם ובני האדם. אז אתם יכולים להתחיל להרהר "אולי ככלות הכול אין זה כה מסוכן". אולי אינני לבדי בבושתי ואשמתי החבויים. אולי אני יכול לשחרר. אולי אני גם יכול להודות ברגשות כאלה מבלי להיות מוחזק כאחראי היחיד. איזה הבדל זה יכול היה לעשות בגישתכם כלפי החיים, במעמדכם הרוחני כמכלול אנושי.

המערכת האנרגטית שלכם חייבת להשתנות. כאשר כולכם עובדים ביחד בדרך אמת זו, האהבה איננה ציווי היוצא מטעם הרצון והמיינד; זה לא דבר ערטילאי, היא לא מניע של רגש או מחווה סנטימנטלית. האהבה שופעת חיוניות, אסרטיבית וחופשית. הכנות היא ההתנהלות הנחוצה והנדירה בין בני אנוש. ללא כנות ויושר תמיד תישאר האשליה שאתם נפרדים מאחרים, שהאינטרסים שלכם סותרים, שכדי להגן על עצמכם אתם צריכים להכניע האחרים, או ההיפך של זה.

רק כאשר אתם יודעים את השליליות שלכם, ידידי, ובאמת מסוגלים לשייך אותה לעצמכם, לקחת אחריות עליה, מבלי להשליכה על אחרים תוך עיוות המציאות לשם כך - - רק אז תרכשו תובנה חדשה של מעשי הזולת, כך שגם אם הוא לא יודה בכך, אתם תדעו מה מתרחש. וגם מצב זה מוציא אתכם לחופשי. וגם מוציא אתכם מבלבול האשמה של "היכן אני לא בסדר במצב האומללות שלי? כיצד אני גרמתי לכך? כיצד אחרים גרמו לכך?" - - כך אתם נעים בין האשמת הזולת להאשמה עצמית. אף אחד משני אלה אינו מוביל לפתרון. אך ברגע שאתם לוקחים אחריות על גישתכם השלילית, ההרסנית, לאחרים, גם אם הם אינם עושים את אותו הדבר, אתם רואים את התמונה בבהירות. אתם משחררים את עצמכם לא רק על ידי ההודאה וידיעת עצמכם, אלא גם על ידי הבנת הכוונות השליליות, ההחצנה/ "אקטינג אאוט", וההשלכות הלא - ישרות שעושה האחר. לכן כל מי שמודה בגרוע ביותר בתוכו מרגיש בסופו של דבר תחושת התעלות, שחרור, אנרגיה, תקווה ואור כתוצאה מיידית.

צמיחה רוחנית מביאה לכם את מתנת ידיעת הפנים של אחרים: מחשבותיהם, כוונותיהם, תחושותיהם. אין זה קסם; זה קורה באופן טבעי משום שהמציאות שלכם ושל הזולת היא אחת. ככל שאתם קוראים את נפשכם (המיינד שלכם) באופן מדויק, בלתי נמנע הוא שתקראו את זה של האחר - - שכן במציאות הכול הוא מיינד אחד. המיינד /נפש של האחר הוא סגור רק כל עוד אתם מתחבאים מפני זה שלכם. קריאת "ראשו" של האחר הייתה יכולה להיות מגיה מסוכנת אילו זה בא מכוח "פסייכי" של מישהו. בכוח מסוג זה ניתן לעושת שימוש לרעה. אך כאשר יכולת כזו צומחת האופן אורגני כתוצאת לוואי של הכרת ההרכב הפנימי של עצמך, היא טבעית ולא ניתן לעשות בה שימוש לרעה בשרותם של מאבקי כוח ושליליות.

כאשר הושגה אמיתיות עמוקה, מה שנדמה עכשיו כמהות נפרדת לחלוטין ייראה כפי שהוא באמת במציאות הבלתי ניתנת להפרדה. יתגלה שהכול הוא אחד, שקיימת רק תודעה אחת. איזו חוויה

משחררת היא לדעת ולראות אל תוך האחרים, לא עוד להיות קרוע ונפרד! היכולת הזו צומחת מתוך וויתור על האינטרס שלכם להתחבא, להשליך/ "לעשות פרויקציה", להכחיש ולעוות; היא צומחת מוויתור על גישה אשר לא רק מבלבלת אחרים סביבכם שנמצאים במצב דומה, אלא באותה מידה מבלבלת גם אתכם עצמכם.

בהרצאה קודמת שוחחנו על מכאוב האשמה. הכאב החריף ביותר הוא כשאניכם יודעים בדיוק מה חלקכם באינטראקציה, ומה חלקו של האחר. סבל זה מגיע רק כתוצאה מהסתרה. הוא קרוע אותך, גורם לך לסבול, מגשש באפילה כמו חיה שנלכדה. אבל אתם הקורבן של עצמכם, לכדתם את עצמכם כשבחרתם לא להיות ישרים.

תמיד כשבני אדם מתפתחים אל תוך מרחב גדול יותר הם זקוקים לכלים שונים מקודם. בואו נשתמש באנלוגיה הפשוטה של אדם שמנהל עסק. כשהעסק עדיין קטן מאד, הארגון תואם לסדר הגודל והמטרה שלו. זה מתאים ולכן זה גם הרמוני. אך כשהעסק מתרחב, הארגון הקודם שנוצר עבור העסק הקטן איננו מתאים עוד. מאחר ואין עוד התאמה הדברים אינם זורמים חלק. אם הבעלים קשיחים מדי מכדי לערוך שינויים ודבקים בדרך הישנה והמוכחת, או שייכשלו בעסק המורחב או שלפחות יתקשו מאד לפעול.

אותו החוק, ידידי, ישים להתרחבות הפנימית שלכם. ככל שאתם צומחים ולומדים אודות עצמכם, ולכן גם אודות אחרים ואודות העולם, אתם חווים את העולם בדרכים עמוקות ומגוונות יותר - מה שהוא ככלות הכול הסיבה לגלגולי חיים. ככל שאתם צוברים ניסיון ולומדים לחוש רגשות שקודם נמנעתם מהם אתם מכינים את המשטח, אם להתבטא כך, ל"אופרציה" גדולה יותר. במונחים מעשיים זה אומר שגישות שפעם היו שימושיות, הופכות עתה להרסניות ומגבילות.

לעיתים תכופות קורה בדרך האבולוציה שישויות גדלות בצורות שונות ומכינות את הקרקע לאותן התייחסויות חדשות הנחוצות לחיים. אך, הן יכולות להכשיל את ההתרחבות על ידי שהן מסרבות לוותר על גישות והתייחסויות מסוימות. לכן אתם חייבים לסגל עצמכם לדרכי תגובה חדשות כלפי לעולם, ידידי, להתייחס בצורה חדשה לתגובות של אחרים אליכם, למה שמתרחש סביבכם וגם למה שמתרחש בתוכם. זה יתרחש קודם כל כשתבחינו שהאופן בו הגבתם עד עכשיו הוא רפלקס מותנה שנוצר כדי להתאים לאופן תפקוד מצומצם יותר בחיים; אחר כך על ידי הצבת סימן שאלה על התאמתו של אותו רפלקס, והתפיסות שמאחוריו. אחרון - - וזה הנושא העיקרי של הרצאת הערב - - על ידי כך שתבחרו באהבה על פני נפרדות, כדרך היותכם בעולם.

ושוב, אסור שזו (האהבה) תהיה סתם מילה, קונספט מנטאלי, ניסיון מאולץ, ריגוש סנטימנטאלי, שמכסה על פני דברים בהם אינכם רוצים להודות. זו (האהבה) צריכה להיכנס לפעולה בתואם עם המקום בו אתם שרויים בתוכם. הודאה בשליליותכם היא תמיד מעשה של אהבה, בין שזה נעשה ישירות למושא התחושה, כאשר זה אפשרי, ובין שנעשה בפני מסייע אשר איננו מעורב ישירות בשליליותכם. ועדיין זה תמיד מעשה של אהבה כלפי היקום. במקום בו מצאתם את שליליותכם, ידידי, גם אם תבחרו להישאר בה, הרהרו בכך שיום אחד תרצו לוותר עליה באהבה אל היקום, באהבה לעצמכם.

אהבה היא המפתח. אם לא תפתחו את הלב תלכו ותקמלו. כבר נוכחתם שאין זה חשוב עד כמה אמיתיות תהיינה האבחנות, כמה טובנות רכשתם בקשר לרקע, להיסטוריה ולדינמיקה של אותו המצב

הגורם לכם לבעיה, כל עוד לא התחייבתם לפתוח את לבכם, לעולם לא יתחולל שינוי אמיתי. אינכם יכולים להיות מסופקים ידידיי אלא אם תרשו לעצמכם להרגיש מהלב. ואין כל טעם בהעמדת פנים שאתם רוצים לאהוב, שאתם אכן אוהבים, כל עוד אתם מפחדים להרגיש את רגשותיכם. במידה שזה מתקיים (הפחד) כך אתם נרתעים מלאהוב.

אינכם יכולים להיות חזקים ואמיצים, אינכם יכולים לאהוב את עצמכם אם אינכם אוהבים. וכך נכון גם שבה במידה שאתם אוהבים אחרים, כך אתם יכולים לאהוב את עצמכם. הצעד הראשון חייב להיות הנכונות לאהוב. אינכם מתחילים לאהוב פשוט משום שבחרתם. אתם צריכים לקרוא לטבע האלוהי הטמון בגרעין הפנימי ביותר שלכם לתת לכם את חסד האהבה. החסד האלוהי יכול להתגלות דרככם כגורם לפתיחת הלב ולהסרת הפחדים מפני רגשות ומפני חוויות פגיעות. זה כל מה שאתם צריכים. אם אינכם אוהבים אין לכם דבר. אם אתם אוהבים יש לכם הכול. אך אם אתם אוהבים באופן מזויף, כהעמדת פנים, זה הרבה הרבה פחות אהבה והרבה הרבה יותר רמייה ונוק מאשר ההודאה שאתם שונאים. הודאה בשנאה הוא מעשה אוהב יותר מאשר מעשה אהבה כביכול שמכחיש את השנאה. חשבו על כך, ידידיי.

קחו את הזמן לעבד את החומרים שמסרתי לכם כדי להקים בתוכם את הישירה והחיונית ביותר מבין כל אופני התקשורת הישירה: התקשורת עם עצמכם הרוחני. כדי לעשות זאת עליכם להיפטר מכל התרמיות העצמיות והעמדות הפנים. הם תמיד חוסמים את דרככם לאלוהים. אלו מכם שעדיין לא גילו כיצד הם "לא אוהבים", כדאי שיתחילו לחפש. אל תרמו את עצמכם במקומות שבהם אתם כבר אוהבים. שאלו את עצמכם עד כמה אתם מסופקים אתם מרגישים שם. עד כמה לא מאוימים וכמה חמימות אתם מרגישים עם אחרים. עד כמה נוח אתם מרגישים בחיים. זו תשובתכם לשאלה עד כמה אוהבים ואמיתיים הנכם. ואז אולי ניתן ליצור את הצעד הראשון באהבה: הודו בשנאתכם. הודו בהענשה שלכם. הודו בזדון שלכם. באותה דרגה בה תעשו זאת, זו הדרגה בה אתם מתחילים לאהוב. עליתם על השלב הראשון של סולם האהבה ברגע בו הודיתם באמת המכוערת שרציתם להחביא, ואשר בנוסף לכך, גם הפכתם מישוהו אחר לאחראי לה. זאת עשיתם זאת על ידי עיוות מציאות או על ידי שהשתמשו במשהו שהוא נכון בחלקו, כתירוץ.

הבנת העניין הזה ידידיי דורש הרבה מדיטציה ורצון טוב אמיתי. אבל אז, איזה מפתח זה לחיים! וודאי תרצו מאד לראות זאת. ככל שתתנגדו להתרחבות אל תוך אופן פעולה שונה כאשר אתם מוכנים לכך, ודאי שיתעצם ויגדל המשבר. לעומת זאת ככל שתהיה יותר גמישות וחוסר התנגדות במעבר אל תוך מצב חדש, אמיתי יותר, אוהב יותר, כך יהיה המעבר חלק יותר.

התחייבו ללכת יותר רחוק ועמוק בכיוון הזה. התחייבו ללכת את כל הדרך עם זה ובכך לסייע לעצמכם ולסובבים אתכם. הרשו לזה לקרות. זו הברכה הגדולה ביותר שיכולה להיות. אתם תיצרו אקלים הכרחי לסביבה חדשה - - מבפנים ומבחוץ.

הייתה זו שנת עבודה מבורכת בהחלט, ידידיי. רבים מכם הוכיחו צמיחה רוחנית הניכרת בחיים יותר מסופקים, עם יותר שלוה וביטחון וגם סיפוקים חיצוניים כתוצאה מכך. השנים הבאות יהיו עוד יותר כאלה ככל שתרחיבו את גרעין הלימוד הרוחני שלכם ואת מלאכת הטיהור. אתם אכן מבורכים. כל צעד של אמת, כל צעד לקראת אהבה, משחרר עוד אנרגיה רוחנית. כל צעד של הגינות מפעיל יותר מטבעכם האלוהי. היו בטבע אלוהי זה.

תרגמה: אליה. (למרות בעיות עריכה במקור, נצמדתי אליו ככל האפשר, לטובת האוטנטיות)